

ת"פ 44809/11/15 - מדינת ישראל נגד מתן סויסה

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 44809-11-15 מדינת ישראל נ' סויסה
תיק חיצוני: 15342/2015

לפני מאשימה כבוד השופט מוחמד עלי
מדינת ישראל
נגד
מתן סויסה
נאשם

פסק דין
(הכרעת דין וגזר דין)

כתב האישום

1. במסגרת הליכי גישור הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן שייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. בפתח כתב האישום צוין כי עובר לאירועים המתוארים בו - שהתרחשו ביום 10.4.2015 - הותקף הנאשם על ידי אחר שפרטיו אינם ידועים ובעקבות כך פונה באמבולנס לבית החולים הגליל המערבי בנהריה (להלן: **בית החולים**), כשהוא חבול ותחת השפעת אלכוהול. על פי עובדות כתב האישום לאחר שהובא הנאשם לבית החולים ועת ביקש "רנטגנאי", שהוא אחד מהצוות הרפואי של בית החולים, מן הנאשם להוריד את עגליו וכובעו לצורך הבדיקה, העליב הנאשם את העובד - שמתוקף תפקידו הוא עובד ציבור - באומרו לו: "אני אזיין אותך יא אחושרמוטה יא הומו", ולאחר מכן נכנס אל חדר הרנטגן ונעל את הדלת כאשר העובד נותר בחוץ. בעקבות כך פנה הרנטגנאי לעבר חדר אחר בכדי לקרוא למופקדים על הבטחון במקום. או אז יצא הנאשם מהחדר, רץ אחרי הרנטגנאי ואיים עליו תוך שהוא צועק "אני אזיין אותך אני אהרוג אותך". משהגיע מאבטח, תקף אותו הנאשם באופן שהיכה בו מכת אגרוף בפניו בעודו מחזיק צרור מפתחות בידו המאוגרפת. המאבטח נפל לרצפה והנאשם יחד עימו. בעוד המאבטח שרוע על הרצפה, הניח הנאשם את אצבעותיו על עיניו של המאבטח ואיים עליו באומרו לו "אני אוציא לך את העיניים יא בן זונה". כתוצאה מכך נגרמו למאבטח חבלות של ממש: שטפי דם נקודתיים תת עוריים וגירוי בלחמית בעין ימין, שריטות שטחיות בפנים ושריטה בגשר האף משמאל. בנוסף לכך איים הנאשם על מאבטח נוסף שהגיע לעזרת המאבטח שהותקף באומרו לו: "ערבי מסריח אני אזיין אותך ואת אמא שלך, אני אדאג שאחי יביא אקדח ואני ארצח אותכם". בהמשך איים הנאשם פעם נוספת על הרנטגנאי באומרו לו: "אני עוד אראה אותך בחוץ" ואף כיוון ידו בצורת אקדח לכיוון הרנטגנאי. בעקבות התנהגותו של הנאשם

עמוד 1

הוזעקו למקום שוטרים מתחנת משטרת נהריה.

2. בהליך גישור שהתקיים בפני כב' השופט טורס, הגיעו הצדדים להסדר שכלל תיקון כתב האישום. הוסכם כי המאשימה תעתור להרשעה ולהטלת עונשים ואילו הנאשם יהיה רשאי לבקש להפנותו לשירות המבחן כדי לבחון את שאלת ההימנעות מהרשעה. עוד באותה ישיבה הבהירה המאשימה כי היא מתנגדת להימנעות מהרשעת הנאשם, אך הסכימה להפנייתו לשירות המבחן לצורך מתן חוות דעת בעניין זה. לאחר שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, ביקש הסניגור כי בשלב זה לא יורשע ולהותיר שאלה זו לדיון בהמשך. המותב הנכבד שבפניו התקיים הדיון רשם בפניו את הודאת הנאשם אך נמנע מהרשעתו בדיון והותיר את השאלה להכרעה עד לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן. באותו מעמד הודגש כי "אין בהפניה לשירות המבחן משום החלטה בשאלת הרשעה או העונשים שיוטלו על הנאשם ואל לו לנאשם לפתח ציפיה כי לא יורשע בדיון אף אם שירות המבחן ימליץ על כך".

3. לאור כך שההסכמות במסגרת הליך הגישור הותירו את שאלת הענישה הפתוחה, הוחזר התיק להמשך טיפולי (ראו בין היתר ע"פ 4877/13 עוידה נגד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.4.14)).

4. הנאשם הופנה כאמור לשירות המבחן, שירות המבחן ערך תצהיר והניחו בפני בית המשפט. להלן אסקור את הנתונים העולים מתסקיר שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

5. שירות המבחן סקר בתסקיר שהגיש את נתוניו של הנאשם, הרקע האישי והמשפחתי ויתר הנסיבות. בין היתר צוין כי כיום הנאשם הוא סטודנט להנדסת בניין בשנה שלישית ללימודיו במכללה למנהל בחיפה; במקביל עובד בחנות לבגדי ספורט; ומצוי בזוגיות. שירות המבחן ציין כי הוריו של הנאשם גרושים מזה כשני עשורים, כי הרקע לגירושין התמכרות אביו לסמים וכי גירושי הוריו היו עבורו חוויה קשה. שירות המבחן הוסיף ודיווח כי הנאשם גויס לשירות צבאי אולם נפלט מהשירות על רקע אי התאמה. לדברי הנאשם עם סיום לימודי התיכון השתמש בסמים מסוג חשיש וגראס אך כיום נמנע מצריכת חומרים ממכרים. שירות המבחן דיווח כי הנאשם הוזמן חמש פעמים לביצוע בדיקות שתן אולם הגיע רק לשתי בדיקות שנמצאו נקיות משרידי סם. מדברי הנאשם עולה כי לאחר המקרה הנוכחי נמנע כלל מצריכת אלכוהול. בהתייחסו לעבירות מושא כתב האישום, דווח כי הנאשם הודה בפני שירות המבחן, לקח אחריות וביטא בוושה וזער נוכח התנהלותו. הנאשם אף מזהה את הפגיעה במתלוננים ומגלה אמפתיה רגשית כלפיהם, ומוסיף ומוסר כי התנצל בפני המאבטח במהלך העימות בין השניים בתחנת המשטרה. לדברי הנאשם התנהגותו בבית החולים היתה על רקע צריכת האלכוהול ובהיותו חבול וכאוב, דבר שהביא לכך שיהיה נתון בבלבול ובסערת רגשות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הוא בחור נבון, בעל יכולת להתבוננות ביקורתית, אינו נושא עמדות הנוגדות חוק ובעל תפיסה פרו חברתית ומנהל חיים תקינים בדרך כלל. עוד התרשם שירות המבחן כי ההליך הנוכחי מהווה עבורו גורם מציב גבולות ו"מעורר חרדה". נוכח הנתונים העריך שירות המבחן כי מהנאשם נשקפת מסוכנות נמוכה וכי מידת החומרה הצפויה של תוצאות האלימות נמוכה אף היא. בתוך כך

הבהיר שירות המבחן כי צריכת האלכוהול נעשית על רקע חברתי ותקופתי ואינה דורשת התערבות טיפולית ועל כן - לא בא שירות המבחן בהמלצה להתערבות טיפולית.

6. אשר לסוגיית ההימנעות מהרשעה, לאחר ששירות המבחן סקר את הנתונים הקשורים לנאשם, המליץ להימנע מהרשעתו בדין, לשיטתו על מנת לא לחסום אפשרויות תעסוקה בעתיד. שירות המבחן המליץ אפוא לסיים את ההליך המשפטי תוך הימנעות מהרשעת הנאשם והטלת צו של"צ בהיקף של 200 שעות.

טיעוני הצדדים

7. בסוגיית ההימנעות מהרשעה, טענה המאשימה כי מהות העבירות, חומרת נסיבותיהן ותוצאותיהן - כל אלה, לצד הערכים המוגנים שבבסיס העבירות, אינם מאפשרים סיום ההליך תוך הימנעות מהרשעה. לדברי המאשימה המנעות מהרשעה תהיה סטייה משמעותית ביותר אשר תפגע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים ובמדיניות הענישה הנוהגת. עוד טענה המאשימה כי התסקיר ויתר הנתונים לא מלמדים על פגיעה קונקרטי בעתידו של הנאשם ולפיכך, גם בהיבט זה אין הצדקה להימנע מהרשעת הנאשם. לכן, ביקשה המאשימה שלא לקבל את המלצות שירות המבחן ולהרשיע את הנאשם בדין, תוך שהיא מציינת כי לשיטתה לא מתקיימים התנאים שנקבעו בהלכת כתב.

לעניין העונש, עמדה המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו וציינה כי יש מקום לקבוע כי הערכים נפגעו במידה חמורה זאת בשים לב לכך שמדובר בעבירות אלימות שבוצעו כלפי עובדי ציבור שהנם עובדים של בית חולים. עוד הפנתה המאשימה לנסיבות ביצוע העבירות וביקשה לראות אותן בחומרה תוך שהיא מדגישה את הימשכות ההתנהגות האלימה של הנאשם שהופנתה כלפי מספר עובדים ואת האיומים שהשמיע. המאשימה סבורה כי מתחם העונש צריך לנוע בין 6-12 חודשים. נוכח נסיבותיו של הנאשם עתרה להטלת עונש ברף התחתון של המתחם לריצוי בעבודות שירות בנוסף למאסר על תנאי ופיצוי לנפגעי העבירה. יצוין כי המאשימה הגישה במסגרת הראיות לעונש תמונה של המאבטח שנחבל.

8. הסיניגור טען הן לעניין ההמנעות מהרשעה והן לעניין העונש. הסיניגור פתח את דבריו בכך שגם הנאשם נחבל ולדידו אין בטחון כי חלק מהחבלות לא נגרמו באירוע שהתרחש בבית החולים. אולם לאור הערת בית המשפט כי הדבר חורג מהראיות המצויות בפניו, חזר בו מטיעון זה.

לעניין ההמנעות מהרשעה - הסיניגור סבור כי נוכח נתוניו של הנאשם, הרי אם יורשע בדין, עלול להיגרם נזק שעולה על התועלת שתצמח ממיצוי הדין עימו. בהקשר זה ציין כי הנאשם הוא סטודנט להנדסת בניין בשנה השלישית ללימודיו. הסיניגור הוסיף וטען כי אין לראות את נסיבות ביצוע העבירה בחומרה. הסיניגור הפנה לתיקון שנעשה בכתב האישום ממנו נמחקה העבירה של תקיפת עובד ציבור והפנה לכך כי הנאשם הובהל לבית החולים לאחר אירוע תקיפה בו נחבל וכי היה תחת השפעת אלכוהול. עוד צוין כי הנאשם התנצל בפני המאבטח שהותקף

ואף הצהיר במהלך הטיעון כי הוא מוכן לפצותו. לדבריו הוא אף הציע לשירות המבחן הליך של צדק מאחה. הסניגור הפנה עוד לנסיבותיו של הנאשם שלדבריו עבר מסכת חיים לא פשוטה וכי כעת הוא חי עם בת זוג ועתיד להתחתן. כן הזכיר הסניגור את העובדה כי המדובר בנאשם שאין לחובתו הרשעות קודמות וכי כיום הוא מתפקד באופן נורמטיבי ולצד לימודיו הוא עובד למחייתו. בנוסף, ביקש הסניגור לשים את הדגש על כך שהנאשם הודה בכתב האישום, לקח אחריות והביע חרטה. הסניגור ביקש אפוא לבכר את המלצות שירות המבחן וטען כי המקרה נופל בגדר הכללים שמאפשרים הימנעות מהרשעה, כפי שאלו נקבעו בהלכת כתב. הסניגור אף הגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו.

הסניגור הוסיף וטען כי ככל שבית המשפט יחליט להרשיע את הנאשם, הרי לנוכח נתוני החיוביים אין להחמיר עימו ויש להסתפק בהטלת עונש צופה פני עתיד.

9. דברו לפני ציין הנאשם כי האירוע מושא כתב האישום הוא אירוע חריג מבחינתו, כי הוא היה תחת השפעת אלכוהול וכי הוא מתבייש במעשיו ומבקש סליחה.

10. לאחר סקירה זו, שתי שאלות עומדות להכרעה: הראשונה, האם נסיבות העניין מצדיקות המנעות מהרשעת הנאשם וסיום ההליכים ללא הרשעה. ככל שהתשובה לשאלה זו תהיה בשלילה, יש לקבוע את העונש הראוי לנאשם.

האם יש להימנע מהרשעת הנאשם ?

11. הכלל הוא, כי מבצע עבירה שנקבע כי ביצע את העבירה או הודה בביצועה יורשע בדין, ואילו הימנעות מהרשעה, הגם שהיא אפשרית, הינה בגדר החריג (ראו, רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.1.2013); ע"פ 1042/03, מצרפסל שותפות מוגבלת בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1) 721 (2003); רע"פ 1189/06 בר-לב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.9.2006); רע"פ 1867/12 גולן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 7.3.2012); רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.11.2012)).

12. המבחנים הרלוונטיים שלאורם יש לבחון בקשת נאשם להימנע מהרשעתו בדין, נקבעו בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מ"י, פד"י נ"ב(3) 337, בעמ' 341-342 (1997) (להלן: פרשת כתב)) שם קבע בית המשפט העליון כללים אלה:

"הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים של ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה

האחרים..."

בפרשת כתב הוסיף כב' השופט ש' לויין ומנה מספר קווים מנחים לבחינת ההילוך אם להימנע מהרשעתו של נאשם לצורך הבטחת שיקומו ובהם, בין היתר, השאלה אם לחובתו עבר מכביד ואם קיים סיכון כי יחזור ויחטא בפלילים; הנסיבות בהן ביצע את מעשה העבירה; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; יחסו של הנאשם לעבירה ומידת נכונותו להכיר בפסול שבמעשיו; והשפעותיה של ההרשעה על הנאשם.

13. ויודגש כי פסיקת בית המשפט העליון חזרה והדגישה כי הימנעות מהרשעה, תיעשה אך במקרים יוצאי דופן. בע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (פורסם בנבו, 23.7.2009) צוינו הדברים הבאים:

"הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע בית-המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב".

14. מיקומו של המסר היוצא מבית המשפט על ידי התוצאה הסופית של ההליך הפלילי לא נפקד ממכלול השיקולים; **"יש גם לשקול במבט רחב את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתי שאי ההרשעה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי"** (ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' דני קליין** (פורסם בנבו, פסקה 77, 4.9.2007). היבט זה של השיקולים מקבל משנה תוקף בענייננו ולכך נשוב בהמשך.

15. שירות המבחן ציין בתסקיר שהוגש כי הנאשם הוא סטודנט להנדסה אזרחית במכללה למנהל בשנה השלישית ללימודיו. על בסיס עובדה זו ועל בסיס הנתונים המלמדים שהתנהלות הנאשם מלבד מקרה זה היא נורמטיבית, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם כדי "לא לחסום בעבורו אפשרויות תעסוקתיות עתידיות". מטבע הדברים הרשעת הנאשם בדין יש בה כדי להגביל אפשרויות תעסוקה בעתיד, ובמובן זה יש בהרשעת הנאשם פגיעה בשיקום במובנם הרחב של הדברים. אכן יש להניח בפני בית המשפט תשתית עובדתית עליה ניתן לבסס את המסקנה של פגיעה קונקרטיה בשיקום ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות ובנזק כלשהו בעתיד (ע"פ 8528/12 **ציפורה ננד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.3.2013). ברם, בשים לב לכך שהנאשם טרם גיבש את סיפור חייו, טרם השלים את לימודיו ועוד לא ברור לאן פניו מועדות - ברי כי הרשעה בדין תקשה עליו בעתיד ויכולה לצמצם את אפשרויות התעסוקה. אך אני רואה להדגיש כי אין בכך כדי לחסום כליל את אפשרויות התעסוקה של הנאשם בעתיד ועל כן יש לקחת שיקול בחשבון אם כי אין הוא חזות הכל.

16. הקושי העיקרי בקבלת עמדתו של הנאשם לסיים את ההליך תוך הימנעות מהרשעתו נעוצה במאפייני העבירות בהן הורשע הנאשם ובנסיבות ביצוען לרבות תוצאתן. לטעמי, העבירות בהן הורשע הנאשם, בשים

לב למכלול התנהגותו, אינם מאפשרים בנסיבותיו של מקרה זה לוותר על מכלול שיקולי הענישה ולהתמקד בפגיעה שתיגרם לנאשם.

17. הנאשם הודה בביצוע עבירות של אלימות ואיומים. עבירות האלימות מגלמות חומרה משום שהן מגלמות פגיעה בערכים מוגנים שבאים לשמור על גופו, בטחונו האישי והאוטונומיה של הפרט. מכאן ולנוכח הפגיעה הרעה של האלימות במרקם החברתי, בביטחון האישי ובאוטונומיה של הפרט, יש לבית המשפט תפקיד חשוב בגינוי עבירות אלימות על כל צורותיהן על ידי העברת מסר צלול וברור. לפיכך, מקום שהכלל כי הימנעות מהרשעה תהיה במקרים חריגים, ככל שמדובר בעבירות של אלימות הימנעות מהרשעה צריכה להיות החריג שבחריג. ודוק במקרה שלפנינו, נסיבות ביצוע העבירות לא היו קלות ונוכח הנסיבות המפורטות בכתב האישום לא "ניתן לעבור לסדר היום" על ידי סיום ההליך ללא הרשעה. אין המדובר באירוע אלימות ספונטני ורגעי בבחינת אפיזודה חולפת. עובדות כתב האישום מלמדות כי הנאשם התנהג באלימות מילולית כלפי עובד בבית החולים ואף מנע ממנו להיכנס לחדר ולאחר מכן איים עליו. בכך לא התמצו הדברים. לאחר שהגיע מאבטח למקום הוא הותקף על ידי הנאשם במכת אגרוף שגרמה לנפילת המאבטח לרצפה; הנאשם המשיך לאיים על המאבטח, הניח את אצבעותיו על עיניו של ואיים עליו כי יוציא לו את העיניים. הנאשם אף הוסיף ואיים על מאבטח נוסף באיומים קשים, שכללו תנועות ידיים, כי הוא ידאג להביא אקדח וירצח. מעשיו והתבטאויותיו של הנאשם אף תובלו בביטויים גזעניים כלפי אותו מאבטח.

18. אכן, מכתב האישום נמחקה העבירה של תקיפת עובד ציבור והנאשם לא הודה בעבירה זו שיוחסה לו מלכתחילה בכתב האישום המקורי. ברי שיש לתת לכך משקל. אולם בכך אין כדי להפחית באופן משמעותי מחומרת התנהגות הנאשם שתוארה בכתב האישום המתוקן, עד לדרגה שמצדיקה הימנעות מהרשעתו. גם אם ניטול את הנסיבות שקשורות בכך שהנאשם תקף עובד ציבור, עדיין התנהגותו נושאת מאפייני חומרה לא מבוטלים. ההתנהגות האלימה בוצעה בתוך תחומי בית חולים וכלפי צוות העובדים שם. קורבנותיו של הנאשם כללו הן עובד שביקש לבצע לו בדיקת רנטגן והן מאבטחים שהגיעו למקום לאור התנהלותו כלפי אותו עובד. על רקע העובדה כי התנהגותו של הנאשם הייתה בתוך בית חולים וכלפי עובדי המקום, גם אם אינם עובדי ציבור כהגדרתם בדין - יש לראות את הנסיבות בחומרה (השוו: ע"פ 6123/05 **חתוכה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2005); ע"פ 2712/09 **שמילוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.11.2009); רע"פ 5458/12 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.7.2012). אם כי אזהיר את עצמי שוב כי במקרה הנוכחי לא הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת עובד ציבור.

19. גם תוצאות העבירות לא היו קלות. כתוצאה מהתנהגותו של הנאשם נחבל המאבטח ונגרמו לו חבלות באזור הפנים לרבות בעין ובאף. זאת לצד הפגיעה בסדר הציבורי בבית החולים ובשלוותם של יתר החולים שהגיעו לבית המשפט למצוא מזור למכאוביהם. ככל שהטענה היא כי הנאשם עשה את אשר עשה בשל העובדה כי היה נתון תחת השפעת אלכוהול והותקף עובר להגעתו לבית החולים, ברי כי אין בעובדות אלו כדי לשמש נסיבות לקולה. בנסיבות העניין אמנע מלהביא שיקולים אלה לחומרה.

20. אני סבור אפוא כי מהות העבירות, מאפייניהן, נסיבות ביצוען ותוצאותיהן אינן מאפשרות לוותר

בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים לרבות המסר שעל בית המשפט להוציא כלפי מעשי אלימות. המסר שיועבר במידה והנאשם לא יורשע בדין אינו מסר ראוי ואינו הולם את מהות העבירה, חומריתה ונסיבות ביצועה. על בית המשפט להעביר מסר ברור כי הבאים בשערי בית החולים לקבל טיפול רפואי צריכים לנג דרך ארץ ובוודאי שלא להפעיל אלימות מילולית או פיזית כלפי העובדים במקום אשר להזכיר תפקידם להושיט עזרה, סיוע ותרופה למכאוביהם של החולים הבאים בשערי בית החולים.

21. אמנם שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם, ובתוך כך ציין בתסקיר כי הנאשם אדם נורמטיבי שמחזיק בערכים פרו חברתיים. ואולם, על בית המשפט לתת את דעתו למכלול השיקולים של ההליך הפלילי, תוצאתו והמסר הנובע ממנו - שיקולים אשר מעצם תפקידו שירות המבחן אינו מופקד עליהם (רע"פ 10524/09 **בוזגלו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.1.2010)). הדברים אמורים ביתר שאת כי כאשר מדובר בהחלטה להימנע מהרשעת הנאשם בדין, החלטה אשר נושאת עמה קשת רחבה של שיקולי ענישה וגם ערכים אקספרסיביים. לעניין האמור יפים דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) (מ' שמגר) בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' סגל** פ"ד לה(4) 313, (318) (1981):

"שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, וזאת, בין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראייה הכוללת, הבוחנת גם את אלמנט ההרתעה הכללי ונתונים כיוצא באלה... השירות רואה את עיקר מעייניו במיצויו של היבט מוגדר של הנתונים, הנאספים לקראת ההכרעה השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע. מכאן כי אל הדברים, העולים מן התסקיר, מצטרפים, בדרך כלל, נתונים רלוואנטיים נוספים, המשמשים יסוד לשיקוליו של בית המשפט, כגון מהות העבירה, הלקחים לגבי האיש ומעשיו, כפי שהם מתגבשים בראייתו של בית המשפט, ועוד".

22. קצרו של דבר שאינני מקבל את עתירת הנאשם לסיום ההליכים תוך הימנעות מהרשעתו בדין.

23. **הכרעת הדין.** הואיל והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ולא ניתנה הכרעת דין מרשיעה, **אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום שעניינן תקיפה הגורמת חבלה ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.**

24. משהגעתי למסקנה שיש להרשיע את הנאשם, אעבור לדון בקביעת מתחם העונש והעונש בגדרי המתחם.

מתחם העונש והולם וגזר הדין

25. בהאידינא, מלאכת גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני הילוכים עיקריים: קביעתו של מתחם העונש ההולם ולאחר מכן גזירת העונש בגדרי מתחם העונש (סעיף 40ג' לחוק העונשין), כשבתוך כך יש לבחון האם קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, שהוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. סעיף 40ט' לחוק העונשין מונה את הנסיבות שיש להתחשב בהן בקביעת מתחם העונש ההולם (שהנן נסיבות שקשורות באופן ענייני לביצוע העבירה בה נדון הנאשם). סעיף 40יא' לחוק העונשין מונה את הנסיבות שבית המשפט רשאי להתחשב בהן בגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם. ראו לעניין בחינת שלבי גזירת העונש לאור תיקון 113 לחוק העונשין: ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.8.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.6.2013); ע"פ 2337/13 **קואסמה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.9.2013).

26. הערכים המוגנים שבבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם פורטו בפרק הקודם ואין צורך לחזור על הדברים. אין גם צורך לחזור על הנסיבות האופפות את ביצוע העבירות משגם אלו פורטו בהרחבה בפרק הקודם. יצוין בקצרה כי נסיבות ביצוע המקרה אינן קלות וכך גם תוצאתן. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, בית המשפט העליון העליון שב והבהיר כי יש להחמיר בענישה כלפי מי שנוהגים באלימות, לא כל שכן אלימות שמתרחשת בתוך מוסדות ציבור במיוחד בתי חולים.

27. בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, לאור נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנוהגת, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות מקרה זה הוא מאסר בפועל למשך 4 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות במקרים המתאימים ועד 10 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים הכוללים מאסר על תנאי ופיצוי לקורבות העבירה.

28. ואולם לאור נתוניו של הנאשם ושיקולי השיקום יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לקולא, ולא להטיל על הנאשם עונש שכולל עבודות שירות אלא להסתפק במאסר על תנאי בלבד בנוסף לפיצוי למתלונן, זאת לצד חיובו בביצוע של"צ. שירות המבחן האיר את הנאשם באור חיובי, ציין כי הוא אדם נורמטיבי שמחזיק בערכים פרו חברתיים וכי הוא מגלה אמפתיה כלפי נפגעי העבירה. שירות המבחן גם הביא נתונים לגבי לימודיו של הנאשם ותכניותיו לעתיד, וציין כי הנאשם עובד היום לפרנסתו לצד לימודיו. התמונה המצטיירת היא כי מתקיימים שיקולי שיקום שאפשרים סטייה ממתחם העונש ההולם. סטייה ממתחם העונש אף תביא את הנאשם למימוש תכניותיו ולא תפגע בלימודיו שנעשים לצד עבודתו.

29. בגזירת העונש בתוך המתחם יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק העונשין). הנאשם הוא יליד 1986 שאין לחובתו הרשעות קודמות כלל; ותיק זה הוא הסתכנותו הראשונה והיחידה משך ימי חייו. עובר להרשעתו בתיק זה ניהל הנאשם חיים נורמטיביים וכאמור הוא

מתואר על ידי שירות המבחן כאדם חיובי. בנוסף לכך, הנאשם לקח אחריות על מעשיו, לא רק בעצם הודאתו בכתב האישום המתוקן, אלא גם באופן עמוק ומהותי. הערכה זו עולה הן מהאמור בתסקיר שירות המבחן והן מדבריו לפניי. לבסוף יצוין כי אמנם הנתונים החיוביים אודות הנאשם אין בהם די כדי להביא לתוצאה של הימנעות מהרשעה, אך בהחלט יש בהם כדי להביא להקלה משמעותית בעניינו וכאמור לסטיה ממתחם העונש שנקבע משיקולי שיקום.

30. לאור האמור לעיל, בשים לב למתחם העונש שקבעתי ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני

גוזר על הנאשם את העונשים שיפורטו להלן:

6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות, ויורשע בה.

2 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות מילולית, ויורשע בה.

אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן, עד תביעה 2, בסכום של 3000 ₪. הפיצוי ישולם לא יאוחר מיום 1.9.2017 על ידי הפקדתו בקופת בית המשפט. לאחר הפקדת הסכום יועבר הפיצוי למתלונן, עד תביעה 2.

הנני נותן בזה צו המורה לנאשם לבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות, בתוך תקופה של שנה החל מהיום. בית המשפט הסביר לנאשם בלשון פשוטה המובנת לו את משמעות צו השירות, את מטרתו ואת פרטיו, והזהירו שאם לא ימלא אחרי הצו מכל בחינה שהיא - יהיה צפוי לעונש נוסף על העבירה בה הורשע בתיק זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' אדר תשע"ז, 27 פברואר 2017, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.